

Karen Swan

Kalėdų šviesos

Romanas

TYTO ALBA

Karen Swan

Kalėdų šviesos

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Viktorija Uzėlaitė

VILNIUS 2019

Karen SWAN
THE CHRISTMAS LIGHTS
Pan Books, London, 2018

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Karen Swan 2018
© Viktorija Uzėlaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2019
© „Tyto alba“, 2019

ISBN 978-609-466-434-2

Prologas

1936 m. rugsėjo 13 d., 6.35, Norvegija, Lodalas

Arkllys klupinėjo ant nelygios žemės, ore tvyrojo tiršti dūmai, o jos uždusios kėblino per purvinus akmenis, negalėdamos atplėšti akių nuo priešais plytinčių klaikių vaizdų.

Viskas buvo nusiaubta, nieko nelikę. Namai išgriauti, netgi žolė išrauta, išvirtusių medžių šaknys styrojo it nagai. Baldai buvo sutrupinti į šipulius, prispausta riedulio gulėjo negyva karvė, saulei kylant į dangų pamažu stingo ištiestos jos kojos. Tolimo medžio šakose kabojo keisčiausiai įstrigusi valtis žemyn pirmagaliu. Kūnai – daugybė kūnų, vis dar su naktiniais drabužiais – sumaitoti tūsojo ant žemės.

Keli likę gyvi žmoneliai žerglojo per nuolaužas, kadaise buvusias namais, mėgindami pakelti ir išvalyti visą nusiaubtą kaimą, ieškodami vaikų, tėvų, vyrų ir žmonių. Jų raudos draskė aušros tylą. Signei atrodė, kad širdis iššoks iš krūtinės. Ji žinojo, kad ir jos šeima buvo čia, netoli kranto, taigi tikrai visi žuvo – ir vis dėlto akimis naršė griuvėsius, stengdamasi nustatyti, kur stovėjo jų namas, taigi kur reikėtų pradėti ieškoti.

Už nugaros išgirdusi stenėjimą atsigrėžė. Marjita stūmė, traukė, vertė iš balno kūną. Kitos bandė jai padėti, bet ji įnirtingai suriko ir nutempė lavoną. Kruvinas, sudaužytas kūnas žnektelėjo ant žemės. Marjita kurį laiką spoksojo į jį, nuo įstangų ir jausmų krūtinė kilnojosi, paskui paėmė pavadį ir nesigrėžiodama pirma visų nužingsniavo į sugriautą kaimą.

Pirmas skyrius

2018 m. gruodžio 4 d., Samoa, Upolu sala

Saulė tebuvo šnabždesys danguje, tamsus vandenynas už nugaros kilnojosi lyg miegančios pabaisos krūtinė. Grėsmingos bangos, gąsdinusios ir tuo pat metu džiuginusios ją vakar vakare, kai basa verandoje stebėjo vidurnakčio audrą, aprimo, tapo ritmingos ir šiek tiek labiau nuspėjamos, nors ir nevisiškai jaukios.

Jos nebesidaužė į uolas, tik retsykiais purslais aptėkšdavo jai kojas, ir nuo vandenyno dvelktelėjus vėjeliui nuoga jos oda pašiorpdavo. Ji nusipurtė, susirišo į uodegą ilgus plaukus ir pasitaisė kaukės dirželį. Zakas, sėdėdamas ant uolos šalia jos, paskutinį kartą patikrino fotoaparata. Pilkšvoje priešaušrio šviesoje jo kūnas atrodė lyg iškaltas iš marmuro. Iš staigių, skubrių, bet grakščių judesių buvo matyti, kad jis jaudinasi. Zakas, kaip visada, miegojo puikiai, jam netrukdė žaibų blyksnių, raižančių ir skaldančių nakties dangų, simfonija. O ji vos bluostą sudėjo.

Pro lūpas išsiveržė žiovulys. Ak... kažin ką atiduotų, kad

galėtų grįžti į lovą su keturiomis kolonomis, virš kurios dūzgia vėjelis, o užuolaida nuo uodų atrodo lyg romantiška skraistė, ne tiek sauganti nuo vabzdžių, kiek uždaranti juos viduje. Kūnas tebebuvo apsunkęs nuo miego, visiškai nenu-siteikęs plaukioti. Ji pamanė, kad šią akimirką atiduotų visą savo turtą – visą kuprinę, – kad tik uolėtą krantą bent kelioms valandoms pakeistų medvilniniai patalai.

Tas pirmas žingsnis į žvarbų glėbį bus baisiai sunkus, nors tvarka puikiai žinoma: ji aiktelės, sutrauks raumenis, mieguistas jusles sukrės šaltukas, paskui kūnas atsipalaiduos, plūstelės endorfinai ir ji pasijus ne tik žvalesnė, bet ir gyvesnė. O juk toks ir yra tikslas. Visada toks buvo.

– Pasiruošusi? – šnairuodamas į ją paklausė Zakas. Jo kaukė su vamzdeliu buvo pakelta ant kaktos, ant kojų užmauti plaukmenys, vandeniui atsparus fotoaparatas pritvirtintas prie asmenukų lazdelės.

Bo nusišypsojo linksmiau, nei jautėsi, linktelėjo galva.

– Prie darbo.

Tai buvo jų sparnuotas posakis, paskutiniai žodžiai, kuriuos ištardavo vienas kitam prieš sulaikydami kvapą ir nerdami į vandenį, prieš šokdami, prieš bėgdami, prieš krisdami...

Ji palengva atsistojo ir, žiūrėdama į jūrą, pasitaisė maudymosi kostiumėlio kelnaites. Kostiumėlis buvo raudonas – po vandeniū toks visada atrodo dailiau. Ji kelis kartus giliai įkvėpė, stebėdama atplaukiančias bangas švelniai lūžtančiomis putotomis viršūnėmis, mėgindama pagauti jų ritmą. Šuoliui reikėjo nutaikyti tinkamą akimirką: jei panertų per anksti, banga nublokštų ją į uolas, jei per vėlai, vanduo būtų per sekus ir ji dribtelėtų ant povandeninių uolų.

Ji giliai įkvėpė ir išskėtusi rankas šoko. Girdėjo fotoaparato

spragsėjimą, kol pasiekė vandenį ir viską užgožė jos pačios tėkštelėjimas. Nyrant ją apsupo burbuliukai, raumenys staiga įsitempė. Paskui ji ėmė kilti, oro pripildyti plaučiai lyg plūduras išmetė į paviršių. Kai veidas atsidūrė ore, pajuto nepaprastą palaimą. Visišką laisvę. Didžiulį džiaugsmą. Ji buvo gyva.

Jai išnirus, po kelių akimirkų į vandenį šlumštelėjo Zakas – jis niekada nedelsdavo. Abu drauge ėmė smarkiai irtis plaukmenimis, nes povandeninė srovė buvo stipri (kaip juos ir perspėjo), ir plaukdami užsidėjo kaukes.

– Sakykkaibūsipasiruošus, – per kaukę sumurmėjo Zakas.

Bo linktelėjo, ranka davė ženklą „gerai“, kaip jie darydavo per nardymo ekspedicijas, ir kelis kartus giliai įkvėpusi nėrė galva žemyn.

Po akimirkos lūžtančių bangų pliukšėjimą pakeitė malonus teliūskavimas. Tai nebuvo tyla – čia, žemai, irgi vyko veiksmas, – bet irdamasi po galingomis uolomis šiame vaiduokliškame vandens matmenyje ji pasijuto labai silpna ir nereikšminga: vienas kvėpsnis, ir viskas būtų baigta; nuo mirties ją skyrė vos keturiasdešimt sekundžių. Šiuo metu už jos gyvastį buvo atsakingas tik tas atsitiktinis oro molekulių pulkelis, jos įtrauktas akimirką prieš neriant. O jei neliktų jos, pražūtų ir visi nugyvento gyvenimo prisiminimai bei patyrimai: mamos juokas jai mažai bėgant prie mokyklos vartų, šilti tėčio pirštai, laikantys jos ranką per pasivaikščiojimus žvarbiu oru; žibančios brolio akys, kai jis sukčiaudavo lošdamas kortomis ir išsisukdavo; pamažu vėstančios jo rankos...

Vanduo švelniai glostė kūną ir, nors srovė bandė nešti į vandenyną, Bo buvo gera plaukikė ir žinojo, kad pro vandens sluoksnį virš galvos kada tik panorėjusi gali išvysti dangų. Jie visa tai buvo išbandę, žinojo, ko tikėtis ir ką daryti. Jie mėgo

nuotykius, bet nebuvo nutrūktgalviai – Zakas dažnai taip sakydavo. Kaip ir reikėjo tikėtis, povandeninis tunelis staiga tapo kampuotas, skliautuotos lubos pasidarė plokščios lyg dangtis. Bo atsargiai iškėlė virš galvos ranką, išniro į paviršių, išpūtė iš vamzdelio orą ir kelis kartus palaimingai įkvėpė.

Zakas plaukė jai už nugaros, mirksėjo raudona fotoaparato lemputė.

– Gražu, – nerūpestingai šypsodamas tarstelėjo jis ir apžvelgė ilgą tunelį.

Tunelis buvo gal penkiolikos metrų ilgio, lubas nuo vandens skyrė maždaug trisdešimties centimetrų oro tarpas. Pakreipę galvas jie galėjo laisvai alsuoti.

Bo persivertė aukštielninka ir leidosi linguojama vandenyne, rankomis ir kojomis kartais atsistumdama nuo kraštų.

– Labas, – šypsodamas tarė Zakas.

Nuo sienų it biliardo kamuoliukas atsimušė aidas. ...*abas... bas... as... s...*

– Myliu tave, – šūktelėjo Bo. *Liu tave... tave... ve...*

– Aš tave labiau! – atsiliepė Zakas. ...*tave labiau... labiau... biau...*

– O, taip! – išsišiepusi pritarė ji.

Staiga suklykė, nes jis priplaukęs pakuteno ją po vandeniu. Tada nusijuokė ir apsivertė vietoje.

– Visada mylėjau. Visada mylėsiu.

– Džiugu girdėti, – pasišaipė ji.

– Turėtum atsakyti tuo pačiu.

– Nejaugi? – neva nustebusi paklausė ji. Pratrūko juoku, nes jis vėl pakuteno ją, juokas aidėjo daugybe balsų. – Nenuoriu, kad per daug nurimtum. – Ji suraukė trumpą strazdanotą nosytę. – Noriu, kad nuolatos stengtumeisi.

Zakas pažiūrėjo į ją, tada iškėlė rankas ir delnais įsiremė į lubas, lyg pasaulį keliantis Atlantas. Jam spiriantis plaukmenimis ir mėginant pasikelti aukščiau raumenys bangavo ir tviskėjo.

– Tekėk už manęs! – sušuko jis.

...kėk už manęs... manęs...ęs...

Bo išsižiojo.

– Ką? – aiktelėjo.

Garsas buvo toks tylus, kad net neaidėjo.

Zakas, tebelaikydamas iškėlęs rankas, išsišiepė.

– Sakiau: BO LAKSLI, TEKĖK UŽ MANĘS!

...Laksli, tekėk už manęs... tekėk už manęs... už manęs... manęs... nęs...

Bo aiktelėjo, nusijuokė, vėl aiktelėjo. Negi jis rimtai? O gal leptelėjo negalvodamas? Ji kojomis įnirtingai plakė vandenį, bandydama suprasti, kas vyksta.

– Nori vesti mane?

Aido ir šįkart nebuvo, jos balsas atrodė lyg šešėlis, nepaliekančias pėdsako šiame vandens kanale.

– Žinoma, – jausmingai patvirtino jis, per kaukę įdėmiai žvelgdamas į Bo. – Tu mano sielos draugė. Mažute, mudu gimėme tam, kad kartu vaikščiotume šia žeme. Tu – mano šeima.

– Ak, Zakai.

Jo akys nušvito, lūpose šmėstelėjo kreiva šypsenėlė.

– Ar tai reiškia, kad sutinki?

– Žinoma, taip, sutinku! – juokdamasi ir tuo pat metu kūkčiodama sušuko ji. – TAIP!

...Taip... Taip... aip... aip... p...

– Ūūūūūūhūūūūū! – sustūgo jis, pagaliau paleido lubas ir smarkiai tškėsi į vandenį.

Tada priplaukė prie jos ir sugriebė už liemens. Bandė pabučiuoti, bet trukdė kaukės. Net ir perkreipę galvas jie sugėbėjo tik santūriai susiliesti lūpomis.

– Lekiam iš čia. Turiu deramai tave pabučiuoti.

– Taip, – pritarė ji ir greitai apsidairė. Abiejuose tunelio galuose blausiai spindėjo balzgana šviesa. Nė viena pusė neatrodė geresnė už kitą. – Kur?

– Ėėė... – Zakas irgi pasigręžiojo. – Hmmm...

Bo pajuto, kaip ant jos leidžiasi pažįstama klaustrofobijos užuolaida.

– Zakai... – sukuždėjo ji, į širdį smelkiantis siaubui.

– Bo, viskas gerai. Plaukiam tenai, – jis parodė šviesą jai už nugaros. – Prisimeni, reikės irtis prieš srovę?

– O, taip, – tyliai ištare ji, iš baimės besidaužančia širdimi.

– Gerai jautiesi? – Zakas įdėmiai pasižiūrėjo į ją.

– Žinoma. Plaukiam.

Jai reikėjo dingti iš čia. Kuo greičiau.

– Bo...

Ji užsidėjo kaukę su vamzdeliu, panėrė – šiek tiek per giliai, – slėgis užspaudė ausis, duslus šniokštimas tarytum susiurbė ją į save. Gyslomis plūstelėjo adrenalinas, atsirado naujų jėgų, ji stipriai yrėsi kojomis, prieš save skirdama vandenį. Judėjo greitai, bet jau po kelių sekundžių suprato, kad šitaip skubėdama netrukus pristigs oro: sunkiai dirbant širdis plaka greičiau, taigi reikia daugiau deguonies. Šviesa priekyje augo lyg balta besiskleidžianti rožė; ryškėjo ir vandens spalva: šviesus akvamarino dažas. Palei akmenis nardė sidabrinės žuvelės – toliau, nei atrodė.

Sulig kiekvienu yriu plaučiai vis labiau pūtėsi, ji suvokė, kad prieš paneriant reikėjo ilgiau paplaukti paviršiumi. Ne-

įstengs neįkvėpusi nuplaukti dar penkiolikos metrų. Pažvelgė į viršų, bet oro tarpo nebebuvo. Ji atsidūrė po uolomis, iškilti negalėjo, apsigręžti irgi, nes tunelis buvo per siauras, be to, susidurtų su įkandin plaukiančiu Zaku. Raudona fotoaparato lemputė sekė iš paskos neatsilikdama lyg jūrinis ešeriukas.

Ji plaukė tolyn. Šviesa artėjo, bet vis dar buvo pernelyg toli. Poreikis įkvėpti vis stiprėjo, skausmas iš plaučių sklido į visą kūną, rankos ir kojos varė ją pirmyn. Jau netoli, penki, gal šeši yriai – sunku pasakyti, nes akyse mirguliuoja, o kūnas vos klauso. Ilgiau ji nebeišters... Reikia įkvėpti...

Bo lyg per miglą suvokė, kaip ją apglėbė ranka, kaip vanduo ėmė greičiau judėti. Staiga ją apsupo oras, lyg kas būtų pliaukštelėjęs per odą. Ji staigiai įkvėpė, užspringo.

– Bo? – Zakas laikė ją glėbyje.

Ji vis kosėjo ir negalėjo liautis.

– Bo, kaip tu? – jo balsas trūkinėjo, lyg sukarpytas.

– Kas atsitiko? – laikydamosi jo išstenėjo Bo.

Pajuto, kad srovė traukia juos ten, iš kur atplaukė.

– Tu suglebai, pradėjai alpti.

– O. – Ji lyg per miglą matė, kad Zakas laikosi virvės. Jiems buvo pranešta, kad dėl stiprios povandeninės srovės, traukiančios plaukikus žemyn ir į vandenyno tunelius, nutiesta virvė. – Atsiprašau.

– Ne, neatsiprašinėk.

Jis susiraukė, dailų veidą perkreipė rūpestis. Bo matė, kiek baimės jam įvarė. Delnais suėmęs veidą Zakas ją švelniai pabučiavo.

– Kodėl taip anksti panėrei?

Ką ji į tai galėjo atsakyti? Kad supanikavo? Kad užteko trumpam atsipalaiduoti, ir ją vėl apniko senos baimės, kurių

ji niekada neatsikratys, kad ir kaip toli keliautų, kad ir kokią narsią vaizduotų?

– Negalėjau sulaukti tavo pažadėto bučinio, – atsakė.

Zakas tučtuojau nutraukė jiems abiem kaukes ir šįkart jau deramai pabučiavo, jo kūnas net ir vėsiam ryto vandenyje buvo šiltas.

– Pakartok, kad tekėsi už manęs.

– Tekėsiu už tavęs, Zakai Ostinai.

Jie vėl pasibučiavo, Zakas, viena ranka laikydamasis už virvės, kita apkabinęs ją per liemenį, nusišypsojo.

– Ketinau pasipiršti čia, – jis žvilgsniu apmetė visa aplinkui, – bet nesulaukiau.

Jiedu kartu pakėlė galvas ir apsidairė. Trisdešimties metrų aukščio olos sienos sudarė tobulą lanką, tik vietoj lubų buvo natūralus dangų įrėminantis krateris. Pro tą apskritimėlį jie matė didingą aušrą, gintaro spalvos spinduliai lyg fenikso sparnai liepsnojo greitai besitraukiančioje tamsiai mėlynoje naktįje.

– Niekio sau, – sušnabždėjo Zakas su stipriu Naujosios Zelandijos akcentu. Kai pristigdavo žodžių, visada taip kalbėdavo. – Dar gražiau, nei maniau.

– Taip, – sumurmėjo Bo, pamažu atsigaudama iš išgąščio.

Ji viena ranka įsikibo virvės ir atsigulė ant nugaros paplūduriuoti. Srovė kėlė kūną, palei sienas karojo žali vijokliai, vienoje vietoje buvo įrengta medinė aikštelė, į ją vedė patrešusios kopėčios. Jomis nusileisdavo dauguma turistų, kaip tik todėl Bo su Zaku atplaukė vandenyno tuneliu. Dėl tų pačių turistų jie ir kėlėsi su vištomis, kad ši vietelė priklausytų jiems vieniems. Vienuma jiems buvo prabanga.

Užsidėjęs kaukę Zakas įkišo galvą į vandenį, pažvelgė į po-

vandenines uolas ir pamėgino atpažinti nerūpestingai plaukiojančias žuvelas.

– Jų tiek daug, – trumpam išnėręs pratarė jis. Atrodė kaip nustebęs vaikas.

Bo šypsodama stebėjo, kaip jis neria po vandeniui ir iriasi delnais lyg mentėmis, kaip banguoja nugaros raumenys. Žiūrint į jį atrodydavo, kad plaukti labai lengva – tarsi jis būtų gimęs Taityje perlų rinkėju, o ne Kraistčerčo draudimo agento šeimoje. Vanduo tvino, bet jis lengvai pasiekė dugną, paplaukė palei jį, tada apsivertė ant nugaros ir pamojavo jai.

Net panėręs tris metrus į vandenį jis spinduliavo tas pačias savybes, kurios jį traukė it magnetas: energiją, optimizmą, berniokišką žavesį, drąsą, smalsumą, beprotišką grožį.

Bo mostelėjo jam. Tas pribloškiantis nuotykių mėgėjas bus jos vyras, jos šeima, jos namai, ir jų gyvenimas visada bus toks: nenusipėjamas, jaudinantis ir egzotiškas.

Į šį kelią ją atvedė tragedija, bet dabar ji maudėsi saulės spinduliuose. Likimas jai atsilygino už visas skriaudas. Ji buvo laiminga, ji buvo mylima. Ji buvo saugi.

– Negaliu patikėti, kad nepalaukei, – rymodamas verandoje su buteliu alaus rankoje tarė Lenis.

Jam už nugaros tyvuliavo Ramusis vandenynas. Lieknas jo kūnas saulėlydžio fone priminė kreivą, gumbuotą į krantą išmestą šaką, iš kokių buvo pastatyta pajūrio trobelė. Tamsūs banguoti plaukai čia būnant paaugo per penkis centimetrus ir dabar krito ant pečių, darydami jį dar panašesnį į banglentininką. Tiesą sakant, per šią viešnagę jie visi sulyso ir dabar priminė laukinius, tamsiuose it rauginta oda veiduose blizgėjo akys.

– Negalėjau, – Zakas nusišypsojo, stipriau apkabino ją per pečius ir glustelėjo, hamakas švelniai sulingavo. Jis kabojo prie verandos virš paplūdimio, per potvynį po juo tyvuliudavo vanduo. – Tai tiesiog išsiveržė iš manęs, neįstengiau sustoti. Nepagalvojau, bičiuli. – Jis palinko ir vėl pabučiavo Bo.

Ši nušvito, padėjo galvą jam ant peties ir laiminga pažvelgė į jūrą. Jie plaukiojo ir nardė ramiam užutėkyje, kol pasirodė pirmieji atostogautojai. Lenis, kaip visada, viską filmavo nuo uolų viršūnių. Tačiau jie nukrypo nuo plano, paspruko iš užutėkio ir pasislėpė nuo kameros pasimėgauti viename. Bo nenutuokė, po kiek laiko Lenis susigaudė, kad jie paliko jį. Grįžęs į paplūdimį fotografas kelias valandas nedavė jiems ramybės, vis beldė į duris, o Bo su Zaku kikenė po antklode, laukdami, kada jo žingsniai nutols. Sąžinė jų negraužė – paprastai Lenis nenuobodžiaudavo, moterys jį mylėjo.

– Žinoma, visa tai nuostabu: judu esate pašėlę, laisvi ir itin fotogeniški. Tačiau turėsim bėdą – nebus filmuotos medžiagos.

Oficialaus jų fotografo Lenio gyvenimo ašis buvo „filmuota medžiaga“ ir „kadrai“, o jo mintys daugiausia sukosi apie „hitus“ ir „reitingus“. Įstabiose jo nuotraukose Bo su Zaku gulėdavo susipynę kojomis, žiūrėdami į saulėlydį ar vaivorykštę, arba ant kalno keteros ar rausvame smėlio paplūdimyje Zakas nešdavo sužadėtinę ant nugaros.

– Ką tu nori pasakyti? – paklausė Bo ir nuoga koja tingiai apsviję Zako blauzdą.

Jos šlaunys nuo ilgo deginimosi buvo šlakuotos. Jie jau keturis mėnesius keliavo po Ramiojo vandenyno pietus, ir Šiaurės pusrutulius su sniegu, paltais ir laužais atrodė netikras ir juokingas, lyg iš animacinio filmuko.

– Na, pasipiršti požeminiame vandenyno tunelyje gal ir romantiška, bet nemanau, kad tau atėjo į galvą tai nufilmuoti. Tiesa? – paklausė jis Zako.

Zakas atsiprašomai vyptelėjo.

– Atleisk, biče, kai išnirom, negalvodamas išjungiau kamerą. Kaip sakiau, neketinau to padaryti ten ir tada. Ruošiausi pasipiršti aikštelėje, kaip ir tarėmės.

Bo pasigrėžė į Zaką. Vadinasi, jiedu su Leniu tarėsi?

Lenis irzliai atsiduso, tada patraukė pečiais. Jis buvo pripratęs prie nenuspėjamų Zako poelgių.

– Nieko tokio, ką nors sugalvosim. Tik reikia paskubėti – rytoj paskutinė mūsų diena čia.

– Ką reiškia „ką nors sugalvosim“? – raukydama kaktą paklausė Bo.

– Nieko ypatinga. Zakas galėtų pasipiršti iš naujo. Ar ne, Zakai?

– Žinoma.

– Nori, kad mes tai suvaidintume? – paklausė ji.

– Na, panašiai. Zakas padarys tai iš naujo – ir šįkart aš viską filmuosiu, – tik tu turėsi atrodyti nustebusi.

– Nori, kad apsimetinėčiau? Kad mes surengtume netikras piršlybas? – netikėdama savo ausimis paklausė ji.

– Ei, ramiai, tai joks ne apsimetinėjimas. Jūs, draugužiai, šiaip ar taip, tai padarėt. Svarbiausia, kad turėtume ką parodyti sekėjams.

– Bet, Leni, tai *asmeniška*. Nenoriu niekam to rodyti. Ir taip turim per mažai erdvės sau.

– 9,4 milijono žmonių įsijautę stebi jūsų gyvenimą, taigi neišsivaizduoju, kaip galėtume slėpti tokį įvykį. – Lenis gūžtelėjo pečiais. – Jie pasijustų apgauti, jei praneštumėte jiems

apie sužadėtuves, bet nuslėptumėte tą jaudinančią dramatišką akimirką.

Bo pažvelgė į Zaką.

– Juk tu nesutiksi su tuo, tiesa?

– Na, ne, bet...

– Tiek mažai dalykų priklauso mums vieniems. Dalijamės beveik viskuo, kas vyksta mūsų gyvenime. Norėčiau, kad bent sužadėtuvės liktų paslapyje.

– Mažute, visiškai sutinku su tavim. – Zakas ją vėl pabučiavo. – Tai buvo mūsų akimirka.

Bet ar tikrai? Zakas jau anksčiau aptarė tai su Leniu – regis, jie planavo padaryti pritrenkiančių nuotraukų.

– Maniau, pasikviete mane po uolomis, nes tai bene vieniintelė vieta, kur nėra Lenio, – suniurnėjo ji, padėjusi galvą Zakui ant krūtinės ir žiūrėdama jam į akis.

– Tikrai taip, – patvirtino Zakas.

– Ačiū! – tuo pat metu burbtelėjo Lenis.

– Leni, puikiai supranti, ką norėjau pasakyti, – tarė ji, atsisukusi į fotografą. – Pamėgink įlįsti į mūsų kailį. Kada gi mes su Zaku pabūnam visiškai vieni? Kai kurios akimirkos turi būti tik mūsų. Negalim jų rodyti pasauliui vien dėl to, kad jos gali virsti sensacija.

– Bo, tu baisiai naivi, – tarė Lenis ir mauktelėjo dar alaus. – Suprantu, kad nori šią akimirką pasilikti sau, bet tiesa ta, jog visas tavo gyvenimas nufotografuotas ir įrėmintas. Tavo sekėjų yra tiek, kiek žmonių gyvena nedidelėje valstybėje. Atsitiktinai to nenutinka – reikia dirbti. Tam ir pasamdėt mane... O gal nori pasakyti, kad tau nebereikia manęs?

– Ei, ei, ne. Bo nenorėjo to pasakyti, – greitai įsikišo Zakas. – Mes abu žinom, kiek padarei dėl mūsų prekės ženklo.

Man regis... – jis atsiduso, – ...man regis, suprantu jus abu. Bo nori, kad mūsų sužadėtuvių liktų paslaptyste, – aš taip pat. O Lenis supranta, kad mūsų sekėjai nusivils, jei pateiksim jiems jau įvykusį faktą. – Jis mažliai prisimerkė, patraukė ranką Bo nuo peties, sukryžiuotomis kojomis atsisėdo hamake ir delnu persibraukė ežiuku kirptus plaukus. Staiga jam į galvą šovė mintis, tamsios akys sužibo lyg karšti angliukai. – Žinot ką, kuo daugiau apie tai galvoju, tuo labiau sutinku, kad Lenis teisus.

– Zakai!

– Ne, ne, išklausyk mane. – Jis iškėlė rankas. – Tu nori, kad ta akimirka mums būtų šventa. Ypatinga, tiesa? Na, jei suvaidintume pasipiršimą, taip ir būtų. Visi manytų, kad stebim mus, o mes – tu ir aš, mažute, – žinotume tikrą tiesą: kur tai nutiko, kada, kaip... Niekas kitas nežinotų smulkmenų, taigi ta akimirka liktų tik mūsų.

Bo įsmeigė į jį akis. Zako logika atrodė kažkokia iškreipta.

– Teisingai! – sušuko Lenis, patenkintas, kad turi sąjungininką. Regis, Zakas visada anksčiau ar vėliau pereina į jo pusę. – Užtikrinu, kad jūsų reitingas dėl to išpūdingai pakils. Jei įkeltume filmuką, tikrai galėtume tikėtis trijų milijonų peržiūrų. Paskui kelias dienas dėliosime nuotraukas į langelius ir gausim... spėju, gal kokius penkis milijonus patiktukų.

– Puiku. – Zakas patraukė pečiais. – Na, tai koks planas?

– Rytoj rytą galėtume vėl ateiti čia ir viską pakartoti... – pasiūlė Lenis.

– Ne! – mažumėlę per greitai paprieštaravo Bo. – Aš ne... – ji nebenorėjo plaukti į tunelį. – Nenoriu, kad tai įvyktų toje pačioje vietoje. Jei ir kartosim, tai kur nors kitur. Kad nė viena suvaidintų sužadėtuvių dalis nesutaptų su tikrove.

– Na, tai paprasta, – linksmi šypsodamas ir šiltai žiūrėdamas į ją tarė Zakas. – Pakartosim kitoje stotelėje. Norvegijoje tikrai viskas bus kitaip.

Bo valandėlę pamąstė. Taip, jis teisus – Samoa ir Norvegija – visiškos priešybės. Karšta – šalta. Paplūdimiai – kalnai. Vasara – žiema. Antrasis pasipiršimas nepersmelks ir nesuterš šios ypatingos bendros akimirkos. Ir vis dėlto... Ji prikando lūpą.

– Suprantu, tam tikra prasme tai skamba protingai; ir vis dėlto kažkodėl jaučiuosi blogai.

– Ne, nereikia. Tai idealus sprendimas: mes duosim sekėjams, ko jie nori, o tikrovę pasiliksim sau. Ji bus mūsų. Asmeninė. Supranti?

Matydama meilų jo žvilgsnį Bo šyptelėjo.

– Taip. Suprantu.

Tai buvo viena tų nebylios bendrystės akimirų, kai net oras atrodo įsielektrinęs. Zakas prisislinko arčiau.

– Ne. Luktelkit! – greitai įsiterpė Lenis, puikiai žinodamas, kas tuoj nutiks. – Kol jūs ne... Klausykit, mums reikia pasikalbėti apie rytojų, – primygtinai tarė. – Tai bus paskutinė diena čia, o iš ryto mums dar reikia aplankyti Papasijos akmenų čiuožynes. Susitariau su vairuotoju, kad ketvirtą mus paimtų... Ei! Žmonės!

Antras skyrius

Po trijų dienų, Norvegija, Olesiundas

– Šventoji motina, – sušnypštė Zakas, trindamasis pečius.

Buvo siaubingai šalta, jie lipo laiptais paskui registratorę į savo apartamentus – Lenis, paminėjęs sekėjų skaičių socialinėje žiniasklaidoje, išsiderėjo pagerintus. Pro langus ir iš balkono vėrėsi fjordo vaizdas, lovą dengė baldakimas, bet apartamentai buvo įrengti atskirame pastate, taigi dviejų minučių pasivaikščiojimas poliariniame šaltyje, vilkint šortus ir marškinėlius, buvo dviem minutėmis per ilgas.

– Jūs iš toli? – kišdama raktą į spyną pasidomėjo registratorė.

– Iš Ramiojo vandenyno pietų, – Bo pavargusi šyptelėjo.

– Vajė, – nusistebėjo moteris. – Tai labai toli.

– Taip. Keliavom daugiau nei trisdešimt valandų.

Durys atsidarė ir jie įžengė į šviesiu medžiu iškaltą koridorių. Ant sienos kabojo skėtis, o didelė spinta tokioje erdvioje patalpoje buvo beveik nematoma. Per visą koridorių buvo patiestas spalvingas austinis kilimas, kairėje – durys į vonią.

Jie nusekė paskui moterį į pagrindinį kambarį ir Bo iš palengvėjimo atsiduso. Čia stovėjo didžiulė uždara lova, dažyta maitine juoda spalva, užtiesta puria balta lovatiese ir vilnonėmis antklodėmis, apkrauta pagalvėmis. Tokio viliojančio vaizdo ji dar nebuvo regėjusi.

– Jūsų bagažas buvo atsiųstas iš anksto, – tarė registratorė, rodydama du lagaminus ant lentynų.

Bo mintyse padėkojo Leniui. Nors jie ginčijosi dėl ribų ir dėl to, kuo reiktų dalytis su sekėjais, jis rūpestingai organizavo nesibaigiančias jų keliones, pasirūpindavo vizomis, susitardavo dėl bagažo pergabenimo, surasdavo geriausią būstą ir patvarkydavo, kad į naują apsistojimo vietą būtų nusiųsti tinkami drabužiai. Šįkart tai buvo vadinamasis „žiemos paketas“: džinsai, apatinukai, marškinėliai, megztiniai, šilti apatiniai ir auliniai batai. Didžiąją dalį vasaros rinkinio – paplūdimio drabužių ir maudymosi kostiumėlių – Lenis pakeliui į oro uostą atidavė vietinėms labdaros krautuvėlėms, o kas liko, išsiuntė į bagažo saugyklą Londone. Bo su Zaku mėgo keliauti tuščiomis rankomis ir lengvomis širdimis. Jie beveik neturėjo daiktų, kurių negalėtų gabenti su savimi: namo, automobilio, šuns. Pinigai, kurie likdavo apmokėjus kitą nuotykį, keliaudavo tiesiai į bendrą sąskaitą.

– Tikiuosi, jis nepamiršo batų apsaugų nuo slydimo, – tarė Zakas ir priėjęs atsegė jų patikimus didžiulius geltonus „North Face“ lagaminus.

Bo nusišypsojo vien išvydusi tuos lagaminus ir Zako virvių ritinius – tai buvo jų žieminių klajonių simboliai.

– Jums yra siunta, – pranešė registratorė, rodydama kelias prie spintos sukrautas lipniąja juosta užklijuotas dėžes.

– Puiku.

Bo žinojo, kad tai naujųjų rėmėjų prekės. „Kalnalipiai“ buvo maža Norvegijoje įsikūrusi kompanija, gaminanti produkciją kalnų turistams: slidininkams, žygeiviams ir alpinistams, bet siekianti įsitvirtinti madingų sportinių drabužių rinkoje. Jie troško tapti panašūs į „Nike“, „North Face“ ar „Napapijri“ ir buvo įsitikinę, kad tą pasieks bendradarbiaudami su Zaku ir Bo.

– Ar dar ko nors pageidautumėte? – paklausė registratorė.

– Ne, dėkui, – atsakė Bo. – Čia nuostabu.

– Vakarienė tiekiamą iki pusės dešimtos. Prieš tai galite užsukti į barą gėrimų.

– Gera, – linktelėjo Bo, ilgesingai žiūrėdama į lovą.

Per šias trisdešimt valandų jie skrido keturiais lėktuvais: iš Samoa į Sidnėjų, paskui per Dohą į Oslą ir iš Oslo į Olesiundą. Ji žinojo, kad antrą rytą atsibus, net jei laikysis seno patikrinto patarimo pereiti prie vietinio laiko ir kuo ilgiau neiti miegoti.

Registratorei tyliai uždarius duris, Zakas priėjo prie vienos dėžės ir atidarė ją butelių atidarytuvu, kurį susirado greta stovinčioje spintelėje.

– Kiek jie mums moka? – juokais paklausė jis, traukdamas į polietileną supakuotus drabužius ir įrangą.

Ryškos spalvos ir vandeniui atsparios medžiagos rėžė Bo akį. Kelis mėnesius pravaikščiojus su maudymosi kostiumėliais ir saulės išblukintais medvilniniais bei lininiais drabužiais, ši apranga atrodė nenatūrali, o stori pašiltinimo sluoksniai – juokingi.

Bo stebėjo, kaip jis ant marškinėlių velkasi ir segasi oranžinę striukę. Jos įdegęs pusnuogis naras akimirksniu virto kalnų turistu. Iš tiesų jis tuo pat metu buvo ir tas, ir anas. Viskas viename.

– Nuostabu, – šyptelėjo ji.

– O tau tikėtų šita, – tarė jis, iškėlęs sviesto geltonumo ilgą striukę su kailiuku apvestu gobtuvu. – Nuotraukoje turėtų atrodyti tobulai.

– Mhm.

Bo krito į lovą ir užsimerkė. Šią akimirką jai nerūpėjo, kas nuotraukoje atrodys tobulai, o kas ne.

– Ne, ne, nemiegok. – Jis šypsodamas nusviedė striukę ant lagamino, stryktelėjo į lovą ir apsižergė ją. – Puikiai žinai, kad bent iki dešimtos miegoti nevalia.

– Bet aš baisiai pavargusi, – sumurmėjo ji, Zakui nosimi trinantį jai į kaklą.

– Negali būti. Atsuksiu tau dušą. Pažadins. Tada apžiūrėsim aplinkes, o *tada* grįšim čia ir užbaigsim šitai...

Jis pakštelėjo jai į nosies galiuką ir nušoko nuo lovos. Bo pakreipė galvą, nulydėjo akimis straksintį Zaką ir susimąstė, iš kur jis semiasi jėgų. Jie gyveno vienodu režimu, dirbo tuos pačius darbus, bet vakare ji kriste krisdavo į lovą, o jis, regis, būtų galėjęs visiškai nesiilsėti.

Išgirdusi beldimą į duris ji iš nevilties užsimerkė.

– Užeik, Leni, – nė nepažiūrėjusi pakvietė.

Tai tikrai jis. Turi būti jis. Jiedu su Zaku niekada nebuvo pora – visada trijulė. Lenis kartu su jais valgydavo, eidavo pasivaikščioti, gyvendavo gretimame kambaryje. Jo beldimą į duris Bo atpažindavo taip pat lengvai, kaip Zako žingsnius medinėmis grindlentėmis.

Žinoma, Lenis jų bičiulis – tai neišvengiama ir netgi gyvybiškai būtina, kai tiek daug laiko leidžiama kartu, – bet kartais jis būdavo kaip šuniui penkta koja. Per trejus metus, kol Lenis jiems dirbo, jo vaidmuo palengva keitėsi. Iš pradžių

jie samdė fotografą, bet vėliau, kai sekėjų skaičius smarkiai išaugo, Lenis tapo dar ir vadybininku. Ir Bo, ir Zakui kelionės buvo gyvenimo būdas, o pamilę vienas kitą ir ėmę dirbti kartu jie tapo didžiule jėga. Šiuo metu jie buvo lyg švyturiai jaunavedžiams, ieškantiems romantiškiausių, nuošaliausių kampelių medaus mėnesiui; gairės adrenalino fanatikams, trokšiantiems naujos dozės. Jie reklamavo drabužius ir prekių ženklus, derančius su jų laisva dvasia. Kai sekėjų būrys pasiekė tam tikrą skaičių, jie pradėjo gauti atlygį už tai, kad keliauja, dėvi drabužius ir daro tai, ką mielai darytų nemokamai. Trumpai tariant, jiems buvo mokama už tai, kad gyvena savo gyvenimą, ir jie suprato, kad tai didžiulė privilegija. Bo tai žinojo. Tačiau pastaruoju metu ji juto, kad pusiausvyra pakito ir jie visiškai prarado privatumą. Ji bandė saugoti nuo viešumo bent kai kurias savo ir Zako gyvenimo sritis, bet visuomenė vis labiau į jas brovėsi.

Bo suprato, kad Lenis dėl to nekaltas. Jis geras vyrukas, dirbantis savo darbą ir daug ką aukojantis, kad pritaptų prie jų gyvensenos. Jam buvo dosniai mokama, jis galėjo keliauti po visą pasaulį, ir tai buvo jo darbo privalumai. Kita vertus, vienuolika mėnesių per metus praleisdamas kelyje su Bo ir Zaku jis negalėjo susikurti namų ir užmegzti santykių. Nedaug kas tam ryžtųsi. Be to, Zakas džiaugėsi jo draugija ir įkarščiu, kai reikėdavo paruošti ir nufilmuoti nutrūktgalviškus triukus, kurie ir išgarsino Zaką.

Atsimerkusi ji pamatė prie lovos stovintį Lenį. Jis buvo nusimetęs juodus „Metallica“ gastrolių marškinėlius, dabar ant jo krūtinės puikavosi užrašas „Pink Floyd. Dark Side of the Moon“. Bo juokaudavo, kad jo senų roko grupių marškinėlių kolekcija galėtų turėti savo instagramo paskyrą.

– Pavargai?

– Taip. – Ji atsiduso, susirietė, atsisėdo ant čiužinio ir nuleido galvą ant rankų. – Noriu miego, bet Zakas užsigeidė pirmiausia apžiūrėti apylinkes.

– Jis teisus. – Lenis nusigręžė ir patraukė prie komodos, ant kurios stovėjo padėklas su gėrimais. Žnyplėmis įmetė į taurę porą ledo kubelių ir pripylė vandens su burbuliukais. – Išgerk. Pasijusi geriau.

– Dėkui.

Lenis ėjo kelerias pareigas, kartais būdavo fotografas, kartais organizatorius ir kelionių vadybininkas, kartais mama. Bo paėmė iš jo taurę ir klusniai gurkštelėjo. Kaip tik tuo metu grįžo Zakas, klubus apsvyniojęs rankšluosčiu. Įdegusi jo oda buvo drėgna ir šilta.

– Leni, kaip tavo kambarys? – paklausė jis.

– Puikus. Pro langą matau medį. – Lenis savo rimtu veidu būtų padaręs gėdą net Mikės Pūkuotuko bičiuliui Asiliukui.

Zakas nusikvatojo.

– Neabejoju, kad tai nepaprastai gražus medis.

– Taip.

– Mažute, vanduo šiltas, – pranešė jai Zakas.

– Ačiū. Išsiplausiu galvą.

Ji atsiduso, išsipynė ilgą kasą ir papurtė plaukus. Išlipusi iš lovos nupėdino į vonią, praeidama švelniai brūkštelėjo Zakui per pliką pilvą. Jis sučiupo ją už rankos, pabučiavo į riešą ir mirktelėjęs paleido.

– Taigi susitiksime pagrindiniame pastate, ar ne? – jai pavymui šūktelėjo Zakas.

Ko ko, o sėdėti ir laukti Zakas nemokėjo. Jis nuolat būdavo kuo nors užsiėmęs.

– Žinoma, – sumurmėjo ji ir nėrė į garų debesis, besiveržiančius pro vonios duris.

Kol ji susiruošė, praėjo daugiau nei valanda. Dvidešimt minučių prastovėjo po tekančiu vandeniu, jausdama, kaip atsipalaiduoja per ilgus skrydžius sustingę ir pavargę raumenys. Ištiesiamos sėdynės – puikus dalykas, bet per bruzdesį kabinoje ir durų trinksėjimą ji vis vien negalėdavo užmigti.

Ji pažvelgė į savo atspindį dideliame veidrodyje: pusė ilgų šviesių plaukų susukti į netvarkingą kuoduką, kiti kabo išdriekusiomis bangomis; ausyse apvalūs auskarai su turkio karoliukais, pirkti Balio gatvės turguje; juodi aptempti ties keliu praplėšti džinsai; senamadiški „Vans“ batai ir storas juodas kašmyrinis „Gucci“ golfas, kurį ji pasidovanojo pakeliui į Dohos oro uostą. Tamsiai įdegusi oda nederėjo prie juodos aprangos, šaukte šaukė, kad ji įsibrovėlė, tik trumpam čia užsukusi...

Užsimetusi naują geltoną striukę Bo patraukė į pagrindinį pastatą. Oras buvo nepaprastai tyras ir gaivus. Per tuos kelis mėnesius Ramiajame vandenyne ji priprato prie stipraus, sūrsvo jūros kvapo ir nuolatinio vandenyno gausmo lyg nesiliaujanti lopšinė. Čia vien tas vakuumas, garso ir kvapo nebuvimas, žadino jusles. Ausis rėžė gurgždesys po kojomis žengiant sniegu nubarstytais takeliais. Ji stabtelėjo pasiklausyti visiškos tylos, o kai šaltis ėmė žnaibyti skruostus, pakrutino nosytę kaip triušis. Žolė prie kranto buvo smarkiai apšerkšnijusi, kristaliukai ankstyvo vakaro mėnesienoje tviskėjo it deimantai.

Ji praėjo pro viešbučio langus, įrėminti vaizdai šiek tiek priminė paveikslėlius, kuriuose tiesiog verda gyvenimas: bičiuliai sėdi krėsluose prie židinio, vieni žaidžia nardais, kiti gurkšnoja gėrimus ir nuo staliukų stvarsto pyragaičius. Ret-

sykiais durys prasiverdavo ir iš pastato lyg dūmų kamuoliai iš kamino išsiverždavo balsų gaudesys su juoko intarpais. Poros žingsniauvo vakarienauti arba grįžo į savo kambarius. Jau buvo prasidėjęs Kalėdų laikotarpis: stogų kraigai buvo apvesti baltomis lemputėmis, languose mirgėjo žvakės, ant durų kabėjo eukaliptų vainikai su raudonais kaspinėliais.

Viduje į Bo tvokstelėjo atviros ugnies šiluma, ji pasijuto lyg apkabinta ir nejučia sudrebėjo visu kūnu. Kambaryje kvepėjo pušimis ir cinamono lazdelėmis; dviejuose languotu apmušalu trauktuose krėsluose pagyvenusi pora skaitė laikraščius.

Ji perėjo valgomąjį, kurio viduryje buvo padengtas ilgas stalas – veikiausiai didelei grupei, – ir pasuko į svetainę, pro kurios langus ką tik praėjo. Vieną sieną dengė knygų lentynos, kitoje pusėje kūrenosi didelis židiny. Viduryje stovinčias sofas buvo užmę stilingi svečiai iš Oslo, kas porą minučių jie griausmingai nusikvatodavo. Zakas su Leniu sėdėjo krėsluose tolimajame kampe ir įdėmiai klausėsi lieknos moters, sėdinčios ant languotos oتمانės šalia jų.

Moteris buvo nusigręžusi ir jos veido Bo nematė, bet ilgi žvilgantys karamelės spalvos plaukai kerinčiai spindėjo ugnies šviesoje ir iš susižavėjusių vaikinų veidų buvo matyti, kad ji gražuolė.

– Labas, – priėjusi prie Zako kėdės pasisveikino Bo ir pasvarstė, kur sėstis, nes visi krėslai jau buvo užimti.

– Sveika! – pradžiugęs atsiliepė Zakas ir pasisodino ją ant kelių. – Jau ruošiausi ieškoti tavęs. Patikrinti, ar vis dėlto neįgriuvai į lovą.

– Ne. Tik tvarkiausi plaukus.

– Mhm, – atsiduso jis ir tuoj pat veidu įsikniaubė į jos kirpčius.

Ką tik ištrinktų jos plaukų kvapas Zakui buvo pats nuostabiausias. Jam neberūpėjo, kad bendrauja su ta moterimi, nerūpėjo, kas į juos žiūri. Bo jau labai seniai patyrė, kad jis niekada nieko nesigėdija.

– Labas, aš Bo, – mandagiai pasisveikino ji su šiltai besišypsančia moterimi.

Kaip ir spėjo, pašnekovė buvo žavi, tik Bo nenusprendė, ar ji tiesiog daili, ar išties graži. Moteris buvo aukšta, sportiško sudėjimo, išsišovusiais kaulais, ovaliu veidu, žema kakta ir ryškiais antakiais, taigi iš dalies atrodė vyriška, bet visa tai atsverė putlios lūpos ir gyvos apskritos šviesrudės akys.

– Bo, ak, kaip smagu susipažinti. Aš Ana Rem, „Kalnalipių“ rinkodaros direktorė. – Ji kilstelėjo ir paspaudė Bo ranką. – Nekantriai laukiau šios dienos. Mes labai džiaugiamės, kad sutikote bendradarbiauti.

– O, malonu girdėti, – mažumėlę sutrikusi atsakė Bo – neprisiminė, kad būtų sutartas susitikimas su „Kalnalipiais“. – Mes irgi džiaugiamės. Labai patinka jūsų drabužiai.

Lyg norėdama tai įrodyti, ji stipriau susisiautė striukę.

– Atrodote pribloškiamai, – atsiduso Ana. – Taip ir žinome, kad ši spalva tobulai tiks prie jūsų plaukų. Ar žinote, kad mūsų dizaineriai, kurdami modelį, galvojo apie jus?

– Neturėjau supratimo, – pamaloninta šyptelėjo Bo.

Nusimetusi striukę užkabino ant krėslo kampo.

– O, taip. Judu – svajonių pora. – Ji žvilgtelėjo ir į Zaką. – Jūs įkūnijate viską, ką išreiškia mūsų prekės ženklas: natūralų grožį, nuotykius, stiprybę, ištvermę, narsą, principingumą.

– Liaukitės, tuoj Zakas sprogs iš puikybės, – pasišaipė Bo, slėpdama, kaip ją trikdo tokios liaupsės. – Jis ir taip labai patenkintas savimi.

– Ohoho, – nusijuokė Lenis, pro dantis traukdamas orą ir linksmai dirsčiodamas į Zaką.

Leniui ant kaklo kabojo fotoaparatas, lyg kokia koncerto žiūrovo kortelė. Bo neabejojo, kad jei jis nebūtų jų fotografas, keliautų su kokia nors mėgstama grupe.

– Tai ir jūs čia apsistosit? – pasiteiravo Bo.

– Ne, mūsų biuras įsikūręs Olesiunde, kur nusileido jūsų lėktuvas. Tik užsukau pasisveikinti, šnektelėti ir įsitikinti, kad viskas gerai.

– Viskas kuo puikiausiai, jau peržiūrėjom drabužius, jie labai gražūs. Viskas tinka, – išpyškino Bo. – Ir ši vieta pasakiška. Jaučiuosi kaip per Kalėdas. – Ji pažvelgė į didžiulę eglę kampe. – Ant balto paplūdimio smėlio sunku pajusti šventinę nuotaiką.

– Kalbėk už save, – burbtelėjo Zakas. – Aš iš Naujosios Zelandijos. Saulėtos Kalėdos man įprastos.

– Šiuo vieninteliu klausimu mes niekada nesutarsime, – šypsodama Bo tarė Anai. – Šiaip ar taip, smagu pradėti didįjį norvegiškąjį nuotykį. Tik norėčiau pabūti čia daugiau nei vieną naktį.

– È hè hè, – Zakas pasūpavo ją ant kelio. – Tai prieštarauja taisyklėms.

– Zakai, tas taisykles mes patys ir nustatome. – Bo žaismingai bakstelėjo jam į nosį. – Taigi galime jas laužyti kiek panorėję. Nieko nenuiktų, jei po kelionės porą dienų pailsėtume.

– Taisyklės? – susidomėjo Ana.

– Viešbučiuose apsistojame tik keliaudami iš vietos į vietą. Ir niekada jų nereklamuojame, – paaiškino Zakas. – Gerbėjams patinka, kai mes įsiliejame į krašto gyvenimą. Viešbutyje

gali būti tik turistu, o mes kaip tik ir *nesame* turistai. Mums svarbiausia autentiška. Mes siekiame tapti čiabuviais.

– O, taip, žinoma – todėl ir pasirinkote kalnų sodybą. – Ana karštai palinkčiojo galva. – Gerbėjams tai patiks. Neabejoju.

Bo vos nesudejavo. Jie taps ne šiaip čiabuviais, o tikrais laukiniais. Sprendžiant iš matytų nuotraukų, kalnų sodybą sudarė tik pakrypusios medinės trobelės, stovinčios ant siauros atbrailos kalno šlaite virš jūros. Ten buvo tik sienos, stogai ir šaltas vanduo.

– Vis vien nemanau, kad porą naktų pasilepinti – mirtina nuodėmė, – suniurzgėjo ji. – Ta kelionė buvo klaiki. Bet ką atiduočiau už masažą.

– Bet ką? – Zakas palinko ir pabučiavo jai į skruostą.

Bo pavartė akis, pliaukštelėjo jam, bet akies kraštelio matė, kad Lenis juos fotografuoja. Vadinasi, darbas prasidėjo; nuo atvykimo praėjo vos pora valandų, o jie jau vykdo susitarimą, pagal kurį uždirbs 200 000 dolerių. Nuotraukose ji sėdės Zakui ant kelių, šalia kūrensis židiny, ant krėslų kabos striukės... Ji bemaž galėjo atspėti, kokius filtrus Lenis panaudos.

– Keista matyti jus abu padoriai apsirengusius, – tarė Lenis, pažvelgė į ekraną ir peržiūrėjo nuotraukas.

– Taigi. – Bo pažiūrėjo į Zaką – jis buvo tamsiai pilkais džinsais, auliniiais batais ir storų siūlų liaudiškais raštais išmargintu rudu ir gelsvu megztiniu, – be abejo, tai Lenio pokštas, bet Zakas vis vien atrodė nepakartojamai. – Manau, mūsų įdegis šiek tiek režia akį. Pasirodo, ir rudumo gali būti per daug.

– Tikrai ne, – užginčijo Ana. – Jūs atrodote kerinčiai.

Bo pasilenkė ir nuo kavos staliuko pasiėmė Zako gėrimą.

– Mmm, kas čia? Skanumėlis, – pagyrė ji, gurkšnodama iš storadugnės taurės.

– *Polar-bjorkas*, džinas su toniku.
– *Polar-bjorkas?* – susiraukė ji. – Kas gi tai?
– Beržų sula, – lengvai į anglų kalbą išvertė Ana.
– Labai gardu. Ir taip... kvapnu, – vėl gurkštelėjusi tarė ji.
– Pataikiau, ką? – pritarė Zakas. – Netgi Leniui patinka.
– Geriau už aperolį, – gūžtelėjo pečiais tas. – Bet vis tiek prasčiau už alų.

Ana nusijuokė, o Lenis, regis, apsidžiaugė, kad jo pokštas taip gerai priimtas. Jo žvilgsnis stabtelėjo ties Ana, tarsi ir jis bandytų nuspręsti, daili ji ar graži.

Bo atsirėmė į Zaką ir ėmė tingiai tabaluoti koja. Būrelis ant sofų aprimo, dauguma įniko į telefonus.

– Na, ar kas nors pasiruošęs vakarieniai? Aš išbadėjusi.

– Tuoju. Gludiname paskutines rytdienos smulkmenas. – Zakas spustelėjo jai kelį.

– Mat kaip?

Prisiminus, kad reikės toliau keliauti, kraustytis į kitą vietą, jai nukrito ūpas. Ji dirstelėjo į Lenį – jų kelionių koordinatorių, – lyg prašydama daugiau informacijos.

– Rytoj plauksim gilyn į fjordą. – Jis žvilgtelėjo į Aną. – Sturfjordeną, ar ne? Gerai ištariau?

– Puikiai. – Ana linktelėjo ir Bo pastebėjo, kaip tarp jų blykstelėjo kibirkštis.

– Taigi važiuosime fjordo keliu iki Geirangerio, prie kurio ir apsigyvensime. Kadangi keliausim automobiliu, daug veiksmo nebus. Ana sakė, kad pervažiuosime nemažai kalnų tunelių...

– Tikrai taip. Keliauti tarp kalnų ir ežerų sudėtinga, geležinkelio nenutiesi, taigi turime daug tunelių, tiltų ir keltų.

– Vis dėlto kai kur ir nuo kelio atsivers gražūs vaizdai – Ana mums juos pažymės žemėlapyje, – tarė Lenis. – Ir slėniai

kitame fjordo krante turėtų būti įspūdingi, fotografuojant iš aukštai jie taptų puikiu fonu. Tik šiltai apsirenkit. Per dieną teks ne sykį išlipti iš automobilio...

– Ne bėda. – Bo vėl šyptelėjo Anai. – Kaip miela, kad užsukot pas mus. Labai pagelbėjot. Pasistengsim parūpinti jums tikrai geros medžiagos.

Sandoris buvo paprastas: 200 000 dolerių už dviejų savaitių bendrą darbą. Jie per dieną į Bo ir Zako instagramo langelius įkels bent po vieną nuotrauką, be to, į tinklaraštį dės filmuotą medžiagą ir bendras nuotraukas. Visa tai turės būti subtilu ir skoninga, kad nerėžtų akies, tik reikės stengtis kuo dažniau parodyti prekės ženklą.

– Poryt prisidėsiu prie jūsų ir, tikiuosi, būsiu naudinga.

– Hm? – Bo antakiai pakilo.

– Sodyboje. Apsistosiu ten kartu su jumis. – Matydama Bo veido išraišką ji sudvejojo. – Nežinojot?

Bo pašnairavo į Zaką. Ji manė, kad kompanija atsiųs gaminius, o tada viską paliks jų nuožiūrai – paprastai jie taip ir dirbdavo. Bo su Zaku sutarė, kad tik būdami nepriklausomi jie gali išlikti sąžiningi.

– Ne...

– Žinotai. – Zakas meiliai patapšnojo jai per šlaunį. – Prisimeni, „Kalnalipiai“ moka už sodybą? Už tai Ana pabus su mumis, kol ruošimės Kalėdoms.

Bo sumirksėjo. Iki Kalėdų buvo dvi savaitės. O ji pirmą kartą girdėjo apie tokį susitarimą. Zakas su Leniu išnagrindavo sutartis iki panagių, derėdavosi dėl sąlygų ir terminų, tad kodėl šįkart pakeitė nusistovėjusią tvarką? Jie tikrai galėjo ir patys išsinuomoti sodybą. Negi vertėjo dėl to atsisakyti pasirinkimo laisvės?

– Dvi ateinančios savaitės bus itin svarbios prekybai, taigi norime užsitikrinti, kad jūsų dėka mūsų galimybės kiek įmanoma išaugs, – atsiprašomai tarė Ana. – Bet nesijaudinkit, aš jūsų nereguliuosiu – nieko panašaus. Veikiau jau būsiu stebėtoja. Žinome, kad jūs mokate bendrauti su savo sekėjais.

– Gerai... – nusileido Bo, bet širdyje vis vien kirbėjo nerimas, o gal net irzulys.

Iš trijulės jie virto ketvertu? Dar vienas žmogus juos stebės, sekios, dalysis patirtimi, kuri turėtų būti jų vienu? Juokinga: tam, kad būtų parodytas paprastas jų gyvenimas, reikia visos komandos.

Ana sumišusi žvilgtelėjo į Lenį, tarsi jis jau būtų sąjungininkas.

Bo nusigręžė ir nustebo pamačiusi, kad prie gretimo staliuko sėdintis būrelis stebi juos, o pora merginų netgi fotografuoja telefonais. Ji susigūžė: filmavimo kameros buvo labai jau panašios į snaiperių taikiklius.

Užklyptos merginos greitai pasidėjo telefonus, bet jau buvo per vėlu. Jos spėjo nuklausyti pokalbį...

Tamsiaplaukė mergina, matydama priblokštą Bo, greitai pakilo ir priėjo.

– Atleiskit. Nenorėjom jums trukdyti. Tiesiog... na, jūs tikrai esate Zakas ir Bo?

– Taip, tie patys, – iš kėslas šypstelėjo Lenis. – Stebite Klajūnus?

– Juokaujat? Kas jų *nestebi*? – mergina nusikvatojo ir pažvelgė į Bo su neslepiamu susižavėjimu. – Mes pamišę dėl jūsų. Gyvenu tik dėl jūsų istorijų. O, Dieve, negaliu patikėti, kad jūs čia. Kad tai tikrai jūs. – Bo pabūgo, kad mergina tuoj įžnybs jai į skruostą. – Turbūt ne... Turbūt negalėtumėte papozuoti asmenukei su manimi?

Na, štai – tas žodis iš A raidės. Bo visada atrodė juokinga, kad jie iš paskutiniųjų vengia to, kas juos su Zaku ir paverė instagramo įžymybėmis. Ji iš patirties žinojo – suprato pasiekusi maždaug keturių milijonų slenkstį, – kad vienam žmogui paprašius nuotraukos visi kiti puls daryti tą patį ir greitai kils sąmyšis. Prieš dvejus metus, kai jie nuskrido į Tokiją atidaryti jų reklamuojamos firmos parduotuvės, nedarbo metu vienoje gatvelėje juos atpažino praeivis. Iš vieno gerbėjo radosi dešimt, paskui šimtas ir galiausiai policija turėjo uždaryti gatvę, kad suvaldytų minią. Policijos automobiliu važiuodamas į viešbutį Zakas pasakė, kad tai neįtikėtina. Bo buvo išsigandusi.

Ji vylėsi, kad čia taip nenutiks. Vieta buvo rami, niekas kitas viešbutyje, regis, jų neatpažino, o jei ir atpažino, jiems tai nerūpėjo.

– Žinoma, papozuos, – supdamas Bo ant kelių patvirtino Zakas. – Eik, mažute.

Bo nubraukė nuo pečių plaukus, o mergina tuo metu paruošė telefoną ir ištiesė ranką, kad kamera būtų prieš jas. Bo negalvodama pakreipė telefoną žemyn, kad kamera fotografuotų iš viršaus.

– Gražiau atrodysime, – šypsodama tarė ji.

Mergina pažiūrėjo į ją taip, lyg būtų išgirdusi didžią filosofinę išmintį.

– Ir vieną su Zaku? – spragtelėjusi mygtuku paklausė mergina.

Bo giliai įkvėpė ir atsigręžė į sužadėtinį. Argi ne visada taip būna? Viena nuotrauka virsta dviem, paskui to paties užsinori visi draugai...

– Žinoma, – švytėdamas patvirtino jis.

Prišokęs prie jų nerūpestingai apkabino merginą per pečius. Jei ir žinojo, kaip jam tinka megztinis, to neparodė. Kai jis šeriuotą skruostą priglaudė prie merginos skruosto ir nusišypsojo, toji vos nenukeipo iš laimės.

– Ačiū, – padėkojo mergina.

– Nėra už ką. – Bo atsitiesė, nekantraudama sėsti prie vakarienės stalo. – Buvo malonu susipažinti. Geros viešnagės...

– Ei, gal visi norėtumėte nuotraukos? – paklausė Lenis.

Jis pastatė taurę ir ištiesęs ranką paprašė jaunuolių telefonų. Bo apstulbusi pažvelgė į jį.

– Dievulėliau, nejaugi? – šūktelėjo pora jų.

– Žinoma. Aš oficialus jų fotografas, toks mano darbas. Bičiuliai, jūs neprieštaraujat, tiesa?

– Gyvenimas dažnai nustebina. Jis gali būti liūdnas, nei nusipelnė, kartais net nepakeliamas. – Jų žvilgsniai susitiko. – Tik dėl vieno gali būti tikra: jis niekada nebus toks, kokio tikiesi. Jis stums tave į kelius, kuriais nenorėsi eiti, bet kliaukis likimu.

KAREN SWAN (Karen Svon) – tarptautinio pripažinimo sulaukusi romanų autorė, trijų vaikų mama, gyvena miškuose prie Sasekso ir rašo knygas namelyje medyje. Lietuvių kalba jau išleistos jos knygos „Paryžiaus paslaptis“, „Kalėdų dovana“, „Tobula dovana“, „Žvaigždės virš Romos“. „Kalėdų šviesos“ – naujasis jos romanas.

Bo Laksli gyvenimas atrodo kaip svajonė: ji su mylimuoju Zaku keliauja aplink pasaulį ir publikuoja gražiausias savo nuotraukas instagramo sekėjams, kurių yra net devyni milijonai. Tačiau tai reiškia, kad kiekviena jų gyvenimo akimirka tampa vieša. Ir kai Zakas pasiperša Bo, apie tai tučtuojau sužino visas pasaulis. Kaip jaudinama! Bo nepaprastai laiminga, tačiau viešumas ima ją trikdyti. Ji vis labiau trokšta asmeniškiausias jūdvių akimirkas pasilikti tik sau... Artėja Kalėdos, ir instagramo porelė atkeliauja į Norvegiją. Ten, nuošalioje trobelėje šalia nepaprasto grožio kalnų, jie sutiks Kalėdas, besigėrėdami Šiaurės pašvaiste, kol tobulus kadrus darys visur su jais keliaujantis fotografas Lenis. Kas gali būti geriau? Tačiau pasirodo, kad atšiaurūs kalnai slepia praeities paslaptis. Kad juos pasitikęs rūstus gražuolis Andersas taip pat kažką slepia. Įtampa tarp Bo, Zako, Anderso ir Lenio kyla. Nuostabios nuotraukos instagrame – tik blizgus paviršius, slepiantis kunkuliuojančias tikrojo gyvenimo aistras. Ir Bo darosi aišku, kad niekas kitas, tik ji pati privalo suprasti, ko nori iš tiesų. Ir kad net nuošaliausia vieta pasaulyje nepadės pasislėpti nuo savęs pačios.

„Kalėdų šviesos“ – nepaprastai įtraukianti istorija apie tai, kas gyvenime svarbiausia. Apie pasirinkimą, kuris nulemia gyvenimą, apie meilę, kuri trunka ir po mirties, ir apie Kalėdas – šventę, kuri viską nušviečia ypatinga šviesa.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt